

Duke Ellington Society of Sweden

BULLETIN NUMMER 2, JUNI 2004. ÅRG.11

Konferensen!

Konferensdeltagare, fredagen den 14 maj.

Klas Lindquist (t.v.), Patrick Artero och Nils Sandström (t.h.) duellerar.

Utsålt, söndagen den 16 maj.

Från vänster Hans Åkesson, Håkan Broström och Anders Paulsson improviserar med Alice.

Fotograf Harley Bardh

Duke Ellington Society of Sweden, DESS _____

ISSN 1400-8831

DESS c/o Göran Wallén
Skogstorpssvägen 39, 191 39 Sollentuna.
Telefon/fax bostad: 08-96 52 34

Redaktionsgrupp:
Thomas Erikson, Monica Lövdahl,
Göran Wallén

Postgiro 11 63 75 - 7
E-post: goran.wallén@ellingtonsweden.com
Hemsida: www.ellingtonsweden.com

DESS medlemsavgift
är per kalenderår: Inom Norden 150 kr

Membership outside Scandinavia
\$ 25 per annum.

Vid köp hos DESS använd vårt
Postgiro 11 63 75 - 7

Ha en glad och en trevlig sommar allesammans

Nu är årets Ellington konferens till ända och den stora vilan kan inledas under sommaren. Första halvåret 2004 var en arbetsam tid för alla i vår DESS-styrelse samt några medlemmar som ville hjälpa till att förverkliga den andra Ellington-konferensen i Sverige och Stockholm. Det har varit en lång resa från den förra konferensen 1994. "Legenden" som jag brukar kalla Rolf Dahlgren och Monica Lövdahl har varit med hela tiden sedan DESS bildades 1994. Speciellt Monica har gjort ett stort arbete med all bokföring, skatter, bokslut och betalning till musiker m.m. under alla år.

Övriga styrelsemedlemmar har under åren kommit till och kompletterat styrelsen när andra har släppt styrelsearbetet. Under sista månaderna har alla gjort ett fint lagarbete, ett genomtänkt arbete och resultatet blev jättefint. Se bara på de brev och e-mail i denna bulletin som vi har fått ta emot efter konferensen från när och fjärran. Muntliga kommentarer gick i samma riktning. Beträffande referat från konferensen se Thomas Eriksons rapport på sidorna 5,6 och 7.

I nästa Bulletin kommer en artikel om konferensen skriven av konferensdeltagaren Arthur Zimmerman, New York för våra engelsktalande vänner samt en rapport från årsmötet den 1:a mars och Engelbrekt kyrka den 13:e maj.

Valet av lokal var lyckat och föredragshållarna blev positivt överraskade över all teknik. Nalen har all heder av sin fina ljudteknik i stora salen med deras tekniker och med våra gäster blev förvånade över lokalens ljudanläggning. Ingen av alla tidigare 18 Ellingtonkonferenser på s.k. fina hotell har haft en bättre ljudanläggning. Då hade vi ändå ljudtekniker som delegater i publiken.

Men utan Alice Babs medverkan hade det inte varit möjligt att genomföra årets konferens. Stödet av Alice Babs och hennes framträdande i två konserter och hennes närvaro och entusiasm under fyra dagar samt SAMI's stöd var avgörande för att man skulle våga börja planera för en konferens. Dessutom hjälpte min gamla arbetsgivare till med lite extra sponsorstöd. Resultatet blev att konferensen gick ihop ekonomiskt. Sponsorer är annars svåra att finna i dagens situation. De fanns flera förra gången men inte i år.

Nu fick andra städer åter blodad tand och t.ex. London och New York har börjat med att planera för en ny konferens. Vi får se hur det går? Det går att genomföra även om Duke Ellingtons originalmusiker inte längre kan komma och spela på grund av för hög ålder m.m. Vi hade ju själva sex musiker från Dukes orkester 1994 på plats. Det finns alltid flera olika typer av angreppsvin-

klingar att tala om som berör allt som Duke har gjort inom jazzen. Det visade årets föredragshållare. Dessutom är den sociala delen av konferenserna viktig. Då kan erfarenhet utbytas och kontakter skapas med likasinnade personer med samma intresseområde.

Låt oss hålla ihop "Ellingtonfamiljen".

Det vore tråkigt om konferenserna inte kunde fortgå. Egentligen borde kulturmyndigheterna och utbildningen inom universitetsvärlden i t.ex. U.S.A. och England ta över denna roll från frivilliga entusiaster som arbetar på kvällarna med sitt hobbyintresse utan ersättning.

Kultur och musik är viktigt. Utan dessa vore livet trist eller hur? Vi behöver annat än bara arbete och TV-tittande.

Så låt oss återigen tacka följande personer för ett mycket gott samarbete under konferensen i Ellington namn:

Monica Lövdahl, Jan Falk, Thomas Erikson, Anders Asplund, Key Jigerström, Leif Jönsson, Rolf Dahlgren, Sven Eriksson, Victor Montero, Bo Töpel, Bengt Ahling, Ulf Söderholm, Christina Richard, Jens Lindgren samt Åke W. Edfeldt.

Under konferensen fick vi mycket god hjälp av Nalens egna tekniker Jonas Lagerkrans och Gundars Rullis. Ett stort tack också till de Ellington föreningar som gav sitt stöd och bidrag till konferensen.

Thank you very much for your support to the Ellington '04 conference:

Duke Ellington Society, Southern California Chapter

Duke Ellington Society, Inc, Washington D.C.

Duke Ellington Society, UK.

Dessutom ett stort tack för support och stöd från Sigma AB och SAMI.

Det största tacket går ändå naturligtvis till Alice Babs. Uppmärksamheten kring Alice var också påtaglig under konferensen. DESS-medlemmar är Alice skyldig ett stort TACK!

Nästa SAMI-möte blir den 27 september. Program kommer i början av september. Välkommen

Ha en skön sommar och koppla av med musik. Helst Ellington.

Madly Göran

DESS-MARKET

Auction Offers invited Closing Date: August 15, 2004

Contact: Göran Wallén tel: 0046 - 8 - 96 52 34 or email: goran.wallén@telia.com

Minimum offer: \$12 each disc. Freight will be added.

Nr	Title	Size	Label
1.	Gerry Mulligan meets Ben Webster	12"	Am Orig. Verve Recordings MG V- 8343
2.	Side By Side Duke Ellington & Johnny Hodges	12"	Am Orig. Verve Recordings MG V- 8345
3.	A Portrait of Duke Ellington Dizzy Gillespie and His orchestra	12"	Am Orig. Verve Recordings MG V- 8386
4.	Count Basie Dance Session	12"	Am Orig. Verve Recordings MG C - 626
Very Rare			
5.	Duke Ellington le Suites "Synfoniche" Carnegie Hall, New York, March 16, 1955	12"	Musica Jazz 2MJP 1021 Made in Italy
Rare			
6.	Ellington Moods	12"	Am Orig. SESAC Recordings N-2701/02
Program			
	Duke Ellington Program from 1939 in Sweden		Green cover, A4 size
	Duke Ellington Program from 1950 in Sweden		Light Blue Cover, A4 size

The Duke in France

Five French unissued tapes on Madly cassettes published by F..X. Moule, France in 1992 in Copenhagen.

All the recordings are from France 1958 to 1973. For collectors only / not for commercial use.

Nr: Madly C-1, Madly C-2, Madly C-3, Madly C-4, Madly C-5.

All five for one price

Axplöck

FRÅN DEN STORA DUKE ELLINGTON-VÄRLDEN

av Göran Wallén

OBS!! DESS egen hemsida
hittar man under adressen:

www.ellingtonsweden.com

Information kan även nås via länkar
från vår hemsida till andra

Duke Ellington-föreningar och andra hemsidor
av intresse för DESS-medlemmar.

OBS! Ny information uppdateras löpande.

DESS kommer nu att börja använda E-mail som en ny informationskanal beträffande våra kommande möten på SAMI. Medlemmar som inte tidigare har uppgett sina email-adresser kan vänligen skicka adressen till DESS. Allt detta för att spara frimärkskostnaden och lite arbete. Glöm inte att meddela ändrad E-mail-adress.

PS Vid betalning av medlemsavgiften var snäll och tänk på att skriva minst namnet på avin så att vi vet vem som har betalat. Dessutom är det bra att se adressen så att vi kan se om det har blivit någon ändring.

Karin Hammar blev första Alice Babs Stipendiaten

Trombonisten Karin Hammar är den första att få det nyinstitfaste Alices Babs Jazzstipendium. Priset på 50.000 kr överlämnade Alice Babs i egen hög person söndagen den 28 mars i Berwaldhallen under Swedish Jazz Celebration-konserten.

Motivet lyder som följer: "Karin Hammar står på randen till en lysande karriär som jazzmusiker". Hon är en driven instrumentalist med djup känsla för jazz och improvisation. Genom initiativrikedom, hårt arbete och en positiv och medryckande kraft både som musiker och människa tjänar Karin som förebild för andra jazz- och brassmusiker, inte minst bland kvinnor inom ett mansdominerat område."

"Jag är oerhört glad och känner mig hedrad!" säger den överraskade stipendiaten, som bland annat planerar att använda priset för att åka till New York och spela och skriva musik.

Karin Hammar är 29 år och kommer från Boden, men bor numera i Stockholm. Hennes trombon hörs i en rad grupper som Sliding Hammers, Bitches Brew, Magnus Lindgren Paradise Open, men också med folkkära artister som Jerry Williams. Dessutom leder hon också sin egen kvintett, Karin Hammar Good Vibe Project, med vilken hon just avslutat en skivinspelning.

The Lady, who danced at Newport 1956 Festival

Sad news - an old friend, Elaine Anderson, the lady who danced in the box seat area at Newport in 1956 during Duke Ellington's performance of "Diminuendo & Crescendo in Blue," died quietly of cancer at noon yesterday in South Carolina. She was a delightful all-around person who established herself as a successful businesswoman, and remained a good friend ever since I finally met her in 1957.

Duke's set had closed the festival; it was impossible to find anyone who knew who she was. But a year later, Elaine found me and asked why I hadn't used a better photo of her on the album liner. "The lawyers at Columbia insisted that if you could be recognized, you might sue us." "Sue? I'd have loved it!"

R.I.P. Elaine. As Duke would have said, you brought beauty and happiness to our grateful little circle.

George Avakian
April 2004

New CD:s

Duke Ellington, The Treasury Shows, Vol. 10
D.E.T.S. 903 9010

D.E.T.S.-Series "Your Saturday Date With The Duke" Nr 10, dubbel-CD, finns nu att köpa.

Nr 10 har följande inspelningsdatum: 11 augusti 1945 (från LP, D.E.T.S. nr 18, radiosändning), 26 september 1945 (tidigare outgivet

material från en radiosändning, 10 nummer), 18 augusti 1945 (från LP, D.E.T.S. nr 19, radiosändning), samt från den 4 maj 1945 (sex tidigare outgivna nummer från en radiosändning).

Noteras: Datumet den 26 september 1945 säger Jerry Valburn skall vara 28 september. Inspelningen den 4 maj 1945 har i andra discografier blivit angivet med datumet 1 maj 1945.

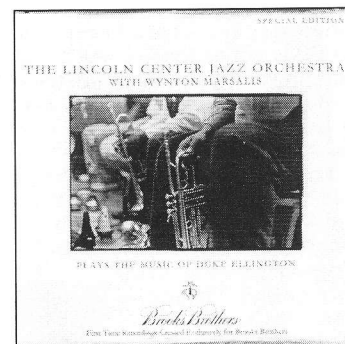

The Lincoln Center Jazz Orchestra with Wynton Marsalis

Plays the Music of Duke Ellington
märke Brooks Brothers.

Inspe­lingar från 1999 - 2003 med olika orkestersättningar och från fem olika platser varav fyra i New York. Wynton Marsalis (tp), Joe Temperley (bar), Ted Nach (as-kl) samt Wycliffe Gordon (tb) är bl.a. några kända ansikten. Titlar: Anitra's Dance, Almost Cried, I Let A Song Go Out Of My Heart, Jump For Joy, Sugar Rum Cherry, Concerto For Cootie, Kinda Dukish / Rockin' In Rhythm, Zweet Zurzday, Bli Blip, Pyramid, Rhapsody In Blue, Jack The Bear, The Shepherd.

Välarrangerat och välgjorda inspelningar. Orkestern kan sin Ellington. Några titlarna är mindre vanliga Ellington kompositioner i CD-flödet.

Duke Ellington 1952-1953

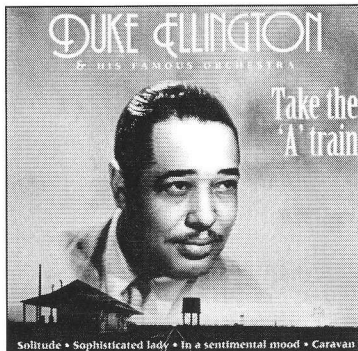
Chronological Records, CLASSICS 1350

Denna CD innehåller inspelningar från Columbia och Capitol från 1 juli, 1952 t.o.m. 9 april, 1953 och har ett utmärkt ljud jämfört med tidigare LP utgåvor. Denna CD har alltså inspelningarna från slutet på en Columbia-period som startade 1947 och starten på Capitol-perioden, som började den 6 april 1953.

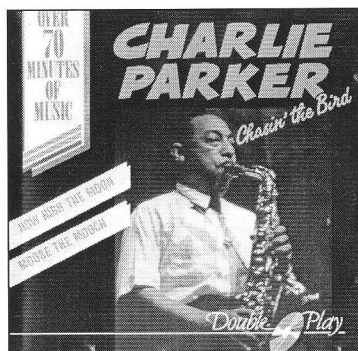
Under denna tidsperiod finns för övrigt även andra utgåvningar på udda LP-märken och utgivet material, som Chronological Records har hoppat över.

Take the "A" Train

with Duke Ellington & his famous Orchestra
D Disky SL 248632
Ett billighetsmärke som innehåller känt material med Black & Tan Fantasy från 1927 till Black Brown & Beige 1944.

Vi vet att inte alltid om CD-framsidan är korrekt eller inte, men vad säger vi om denna framsida?

"The Jaywalker"

Duke Ellington & His Orchestra 1966-1967

Storyville 101 8390

Till Ellington konferensen i Stockholm släppte Storyville en ny CD med tidigare utgivet material från 1966-67.

Det är studioinspelningar från flera olika datum.

El Viti, 29 mars 1966 och Tin Soldier, 18 augusti 1966.

Från 23 mars 1967: Traffic Cop, Untitled Blues, Policia, The B.O. Of Traffic, Mac, Traffic Expansion, Star, Cross Climax, B.O. Man

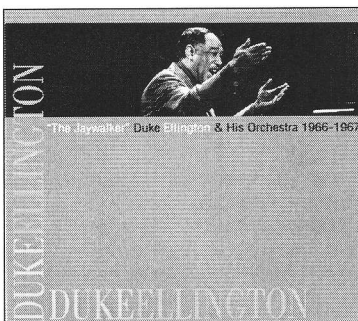
Från 4 april 1967: Kixx, Eggo, I'm Hip Too, Amta, Warr, Little Purple Flower

Från 23 juni 1967: The Shepherd, Up Jump, Rue Blue, Chromatic Love Affair, Salomé, Blood Count

Kommentar av Richard Ehrenzeller, New York:

This CD is a must for all Duke Ellington fans: not only is all the music previously unissued, but the music itself is very unusual – even for Duke Ellington – since (1) it was composed for a British play, and (2) there are many short "mood-creating" fragments as well as whole tunes.

The 23 tunes (76 minutes) on this CD are studio recordings made in Los Angeles and New York in 1966-67. This CD is the third Storyville release of unissued tracks from what Duke Ellington called "The Stockpile" – studio recordings which Ellington made at his own expense. The music on this CD was composed for the English play "The Jaywalker" and includes many short fragments, which were supposed to create specific moods in the course of the play. The music frequently features the driving percussion work of Emmanuel Abdul-Rahim on congas and Bobby Durham on drums. The band plays excellently; just listen to the unique quality of Harry Carney's baritone sax on "Chromatic Love Affair" and of Cat Anderson's high trumpet notes on "Salomé".

Notering hos Orsa Jazzklubb

I Orsa Jazz Klubbs bulletin nr 2 är vår konferens nämnd med en liten artikel. Ibland blir man överraskad över hur information sprids. Kul och jag hoppas att några personer från Dalarna deltog i konferensen eller kom till våra konserter.

I övrigt fanns det i Kvällsposten den 27 mars en stor artikel om Alice Babs, men det var ju många tidningar som skrev om Alice Babs under hela varen. Arne Weise hade också ett minnesprogram på TV och visade Swe-Danes från oktober 1961 på Berns under en timme. Det finns LP-skivor från Berns att hitta i begagnade affärer.

A Tribute to Duke Ellington & Billy Strayhorn

Vår vänlige Solna-medlem Lennart Lindkvist har varit på besök söndagen den 15 februari i Täby och lyssnat på en grupp under namnet "Ellingtonz" från Kungliga Musik Högskolan under ledning av basisten Jan Adefelt.

Gruppen består av Niklas Orelund (tp), Daniel Johansson (tb), Kristian Harborg (ts), Carl Bagge (p), (Lars Bagges son), Jan Adefelt (b) samt Daniel Fredriksson (tr).

Gruppen tolkar kompositioner av Duke Ellington och Billy Strayhorn.

Lennart hälsar och säger:

"Underteknad har återigen gjort ett trevligt besök hos Jazz klubben Nordost. Till att börja med blir man vänligt mottagen av deras trevliga damer i foajén. Jag är en storbandsälskare sedan barnsben och jag "växte upp" på Nalen därför blev denna söndagskväll en "höjdare". På scenen avnjöt man Ellingtonmusik av den något nybildade sammansättningen Ellingtonz. Eftersom jag är väldigt förtjust i blåsinstrument njöt jag extra mycket när Kristian Hagberg hanterade sin sax på ett mustigt sätt. Det här bandet borde man utan tvekan få höra mera av. Varför inte vara "ett fall" för DESS.

Det var en trevlig kväll.

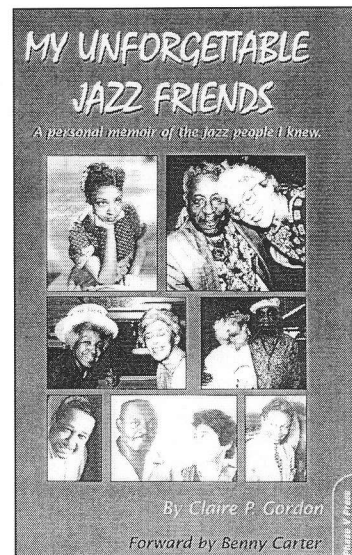
Swing it

Lennart

Ny bok

My Unforgettable Jazz Friends av Claire P. Gordon

Claire P. Gordon har skrivit en ny bok om sina jazzvänner under 40-50 talet och den publicerades nu under Ellington konferensen. Hennes vänner var Duke Ellington, Nat "King" Cole, Dizzy Gillespie, Rex Stewart och Benny Carter med flera. Boken är väldigt familjärt skriven och Claire berättar med mycket detaljer hur hennes jazzintresse växte fram under slutet av 30-talet i Kalifornien och hur hon blev vän med många av jazzens storheter under 40-talet. Stor hjälp att kontrollera fakta om platser och namn har Claire haft av bl.a. vännen Steven Lasker. Claire hade 25 st. böcker med sig till Stockholm, och naturligtvis såldes dessa slut omgående. Det finns ytterligare 25 st. böcker i Kalifornien. Sedan är upplagan slut. Om det inte blir succé förstås, då är det möjligt att det blir en ny upplaga.

Skinnarspelet i Malung och Arne Domnéus

Från en lokal tidning i Malung, Dalarna finner vi att läsa att Malungs spelmanslag tycker att det är på tiden att kommunen och Skinnarspelen uppmärksammar Arne Domnéus med ett hederspris för hans insatser under mer än 30 år.

Arne Domnéus har sedan tillkomsten av Skinnarspelen 1967 medverkat och samarbetat med spelets författare Rune Lindström och Jan Johansson angående musiken i spelen.

Arne har ställt upp varje år fram tills för några år sedan när hälsoskäl hindrade honom från att medverka.

Tanken är att hederspriset skall överlämnas i samband med årets Skinnarspel i midsommar.

Ellington '04 Konferensen i Stockholm

Nalen den 12 maj till den 15 maj, 2004

Artikeln skriven av Thomas Erikson

Den 12 maj samlades på Nalen ett 140-tal personer från Belgien, Canada, Danmark, Finland, Frankrike, Italien, Nederländerna, Schweiz, Sverige, Storbritannien, och USA till ett "Get-together party" till toner av Åke Johanssons piano. Det här var preludiet till den 19:e internationella konferensen om Duke Ellington som skulle pågå de tre följande dagarna, hela tiden på Nalen. Denna konferens var den första på några år, den närmaste föregångaren utspelade sig år 2000 i Los Angeles.

Den första egentliga konferensdagen inleddes med en ceremoni som vid det här laget blivit tradition. Efter välkomstord från DESS ordförande överlämnades Eddie Lamberts ordförande-klubba (the Eddie Lambert Gavel) till DESS av Charles Stewart, ordförande för Duke Ellington Society, Southern California Chapter, d.v.s. den organisation som arrangerade den närmast föregående konferensen i Los Angeles.

Inledningsvis överlämnar Charles Stewart, President, Duke Ellington Society, Southern California Chapter, Eddy Lamberts stafett-klubba till DESS. Foto Ted Hudson

När konferensprogrammet sedan började var det på svenska till tonerna av "Det är så många om och men", en mycket svensk version av "Don't Get Around Much Anymore" med sång av Sven-Olof Sandberg i en inspelning från 1944. Den följdes av ett antal andra inspelningar som **Jan Bruér** valt för att visa hur Ellingtons musik tolkats av svenska musiker. Där fanns t.ex. "Jubilee Stomp" med Nisse Linds dragspel från 1937 och "Hodge Podge" i franska hot kvintettens anda med Emil Iwrings kvintett från 1940. Alice Babs kunde där hon satt bland konferensdeltagarna höra sig själv i "I'm Checkin' Out Goombye" från 1951 med bl.a. Ove Lind, klarinett och "I Got It Bad" från 1959 med Arne Domnérus' storband.

Nästa talare var **Frank Büchmann Møller**, bibliotekarie vid universitetsbiblioteket i danska Odense, där han bl.a. arbetat med Ben Websters efterlämnade samlingar. Webster, som vid sin död var bosatt i Danmark, efterlämnade en omfattande samling band, skivor, filmer m.m.. Bland detta material finns bl.a. acetat från hösten 1941 med inspelningar, som Webster lät göra med sig själv och andra musiker ur Ellingtons orkester. Några av dessa fick konferenspubliken höra, nämligen "I Never Knew", "The Sheik of Araby" och "I Can't Believe That You're In Love With Me". På acetaten saknas uppgifter om de medverkande musikerna men att Webster själv medverkar på tenorsax och även klarinett är klart och hörbart, liksom att Ray Nance hörs på trumpet och violin. Ingen tvekan råder heller om att det är Jimmie Blanton på bas som här hörs i sin förmodligen sista bevarade inspelning. Övriga medverkande är med all säkerhet Fred Guy på gitarr och Sonny Greer, trummor. Dessa unika inspelningar bjöd på åtskilligt fint spel och hade acceptabelt ljud. Sannolikt kommer de också att ges ut under nästa år.

Claire Gordon, som bl.a. ombesörjde den postuma utgivningen av Rex Stewarts självbiografi "Boy meets horn", förmedlade personliga intryck av Ellington från sin tid som anställd i dennes organisation under tidigt 40-tal. En personlig kontakt med Ellington och hans musiker blev resultatet av att Claire, då med efternamnet Phillips, och hennes familj råkat återvända till USA 1939 på samma båt som Ellingtonorkestern efter dess Euro-

paturné. Kontakten ledde till att Claire kom att sitta med i studion under ett antal av orkesterns klassiska inspelningssessioner under Blanton-Websteråren. Den ledde också till att hon 1943 kom att arbeta i Ellingtons organisation, där hennes uppgifter bl.a. bestod i att besvara Dukes beundrarpost. Friheten att formulera svar på sådana brev var stor, Duke gav aldrig närmare instruktioner, kunde hon berätta. Många av de intryck Claire Gordon återberättade kan man också läsa om i hennes nyutgivna bok "My Unforgettable Jazz Friends". Vad man kanske saknade under hennes berättelse var mer information om hur det kan ha gått till under de skivsessioner som hon bevisade. Som det nu var vätte hon åhörarens aptit genom att antyda att en del av hennes minnen från dessa tillfällen inte stämmer med gängse uppgifter i diskografierna.

Bjarne Busk, som för danska Storyville Records svarat för utgivningar av Ellingtoninspelningar, berättade om "the Stockpile", vilket som bekant är Ellingtons egen benämning på den samling inspelningar som han under ett antal år själv organiserade. Som väl också är bekant finns dessa inspelningar numera i Danmark, donerade av Mercer Ellington till Danmarks radio. Mycket av detta material har efter Ellingtons död givits ut i olika sammanhang men ännu återstår åtskilligt. Det kommer enligt Bjarne Busk också att ges ut "i den takt som marknaden klarar". Till konferensen hade Storyville producerat en intressant ny CD med inspelningar från 1967, bl.a. den musik som Ellington skrev till den engelska pjäsen "The Jaywalker". Publikerna fick också höra smakprov ur den utgåvan.

Annie Kuebler är arkivarie och forskare vid Institute of Jazz Studies i Newark och har tidigare arbetat med Ellingtons efterlämnade manuskript m.m. vid Smithsonian Institution i Washington. Hon drog i sitt föredrag fram de många länkar som finns mellan James P. Johnson och Duke Ellington. Som pianist hörde James P. till Ellingtons tidiga influenser. Bekant är hur Ellington lärde sig Johnsons "Carolina Shout" genom att spela upp dennes pianorulle av numret i långsamt tempo. Konferensdeltagarna fick höra Ellington själv beskriva detta i en intervju från sextio-talet där han berättade hur häpen James P. blev över att höra honom återge stycket exakt not för not.

Annie Kuebler pekade på flera paralleller mellan James P. Johnson och Duke Ellington. Båda ville bli erkända som seriösa musikskaupare och nå utöver den roll som först givit dem framgångar, i Ellingtons fall orkesterledarens och i James P:s pianistens. För båda var det också viktigt att bidra till att ge de svarta en kulturell identitet.

Ett annorlunda bidrag till vetandet om Ellington presenterade **Scott Schwartz** från University of Illinois. Hans ämne gällde Ellingtons förhållande till den amerikanska skatteförvaltningen som tidvis var problematiskt. Okunskap om ekonomisk redovisning och bristande intresse för dithörande frågor är säkerligen något som Ellington delat med många skapande artister. Scott Schwartz förmedlade en livfull bild av bl.a. hur Ellington uppgivet hade försett en uppsättning handlingar med den påskriften "Big drag", d.v.s. ungefär "jäkla plågoris".

Den andra konferensdagen inleddes av **Brian Priestley**, brittisk musiker och författare till böcker om bl.a. Charlie Parker och Charlie Mingus. När Ellington i någon intervju ombetts att kommentera att han skulle ha påverkat Charlie Mingus' musik hade Duke svarat "det är vad han säger". Den kommentaren, "That's what he says" hade Brian Priestley valt som rubrik för sitt ämne som gällde just förhållandet mellan Charlie Mingus' och Duke Ellingtons musik. Priestley pekade på flera intressanta paralleller i de bådas musikuppfattning. Båda skrev för individer och litade gärna till det spontana och oförberedda. Båda saknade formell musikutbildning och hade en musikuppfattning som kunde beskrivas som att ha ett öra i konservatoriet och ett på gatan. En gemensam faktor var också trombonisten Britt Woodman, ungdomsvän till Mingus och mångårig medverkande i Ellingtons orkester.

John Edward Hasse från amerikanska Smithsonian Institution presenterade olika metoder för att bestämma i vilken utsträckning kompositioner av Duke Ellington och Billy Strayhorn blivit standards i musikrepertoaren. Vid en sådan analys ställs man inför ett antal frågor såsom Hur definiera en standard?, Vilka nummer finns oftast tillgängliga i professionella musikers

repertoar?, Vilka är oftast inspelade?, Vilka är oftast utgivna som noter? Problem i dessa sammanhang är t.ex. att det knappast finns tillförlitliga siffror på sålda skivor av Ellington och att skriven musik av Ellington/Strayhorn ofta inte har publicerats. Hasse påminde om att en utgångspunkt för den första Ellington-konferensen 1983 var just hur man skulle transkribera Ellington-verk för att sprida musiken och göra den mer tillgänglig.

Svenskättade **Eric Sahlein** från Philadelphia, verksam som bl.a. musikproducent och pianolärare, beskrev sina kontakter med Ellington och hans musik. Han hade kommit i kontakt med Ellington under orkesterns sista år och då även skrivit arrangemang för nummer som Tony Watkins och Devonne Gardner sjöng med bandet. En av Sahleins iakttagelser var att det finns en likhet mellan Ellingtons "Serenade to Sweden" och "Du gamla du fria". Likheten skulle bestå i att både styckena hade ett tiotakters tema där de två sista takterna upprepades. Detta betydde enligt Sahlein att Ellington måste ha varit medveten om den svenska nationalsången när han skrev "Serenade to Sweden". Sahlein slog sig så småningom ned vid pianot på estraden och gav en behaglig version av "In a Sentimental Mood", som enligt honom även hade titeln "In The Middle of a Kiss".

Lars Westin, som ju är redaktör för Orkesterjournalen, berättade om Rolf Ericson, den ende svenske musiker som varit permanent engagerad i Ellingtons orkester. Glädjeämnen under den presentationen var bl.a. flera filmade avsnitt med Rolf Ericson, både från tiden med Ellington och från tidigare sammanhang. Exempelvis fick man se Rolf tillsammans med bl.a. Lars Gullin och Arne Domnérus spelande på Nalen under tidigt femtiotal inför rökande ungdomar med svärmodig och blaserad utstrålning. Typisk jazzpublik enligt tidens uppfattning kan man förmoda.

Patricia Willard var sista föreläsare den andra konferensdagen. Hon arbetade under många år i Ellingtons organisation med ansvar för PR och har deltagit i samtliga internationella Ellington-konferenser. Hon berättade denna gång om samarbetet mellan Ellington och Louie Bellson, vilken som bekant efterträdde Sonny Greer på trummor i orkestern 1951. Bellson kom då från Harry James' orkester och samtidigt övergick även Willie Smith, altsax, och Juan Tizol, ventilbasun, från James till Ellington. Denna musikerflyttning har brukat beskrivas som "the Great James Robbery". Det var emellertid knappast så att Ellington rånade James på dessa musiker. Harry James, som vid denna tid hade glest med arbetstillfällen, var införstådd med det hela och ska rentav själv ha sagt "ta med mig också". Bellson, som ju också bidrog med flera nummer till Ellingtonorkesterns repertoar, var angelägen att lära sig något om den unika stämföring som Billy Strayhorn kallat "Ellingtoneffekten". Enligt Willard hade Bellson och Strayhorn planer på en gemensam komposition i fyra delar, "the Great One" som skulle bli ett musikalt porträtt av Duke.

Duke Ellington samarbetade som bekant med Louie Bellson vid många tillfällen efter det att Bellson slutade som reguljär medlem. Ett sådant samarbete var vid Ellingtons första kyrkokonsert 1965. Ellington väckte då hos Bellson tanken att komponera en egen kyrkokonsert, något som till slut blev verklighet i mars 2000 då Louie Bellson framförde ett eget program med "Sacred Music" tillsammans med University of Southern California Jazz Band.

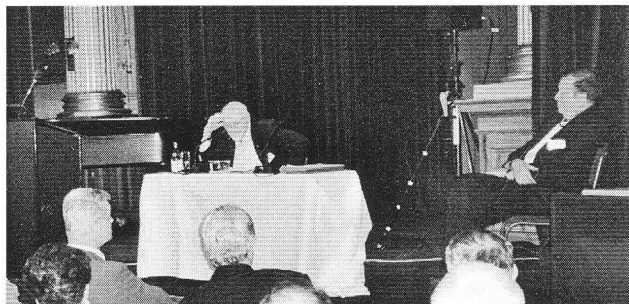
Patricia Willard lät konferensdeltagarna se flera filmupptagningar av Bellson tillsammans med Duke Ellington. Intressant var inte minst en videoupptagning från den session 1972 som resulterade i albumet "Duke's Big Four".

Ett panelsamtal med **Alice Babs** och **Nils Lindberg** lett av Ken Steiner från Seattle avslutade konferensprogrammet den andra dagen. Alice och Nils berättade om sina erfarenheter av samarbetet med Duke Ellington. Bland annat berättade Alice om hur Duke ringt upp henne från Madrid 1973. Han bad henne att komma ned för att "rädda honom" i en situation då den spanska publiken förväntade sig att orkestern skulle vara fullt beredd att framföra Third Sacred Concert. De tror att vi är på turné, men vi har inte allt material med oss. Tiden för repetition var ytterst knapp och inför konserten bestämde Duke plötsligt att Tony Watkins skulle sjunga "Heaven" i stället för Alice, som annars sjungit numret tillsammans med orkestern när den andra kyrkokonserten uppförts. Rollombytet var en markering mot Paul Gonsalves, som i samband med en inspelning vid ett tidigare tillfälle hade varit i dålig form och stört hela förrättningen med envisa krav om att få göra "Heaven" tillsammans med Alice Babs.

Nils beskrev bl.a. den märkliga känslan att skriva arrangemang för orkestern och bli ombedd av Duke att sitta in på piano. På Ken Steiners fråga hur den amerikanska musikformen jazz kunnat slå an i Sverige svarade Nils att han hörde likheter mellan jazzen, t.ex. Charlie Parker, och svensk folkmusik.

Tredje dagens första talare skulle ha varit **Janna Steed**, verksam som präst i USA. Hon hade emellertid fått förhinder. I hennes ställe framträdde **Daniel Knight** med samma ämne, nämligen Ellingtons musik i ett kyrkligt perspektiv. Framförandet innehöll åtskilliga tankvärdheter, bl.a. att begrepp som kyrka och andligt inte behöver vara knutna till officiella institutioner. Man kan för att tala med Ellington själv vara i kyrkan och få en andlig upplevelse även om man valt att gå till Rainbow Grill i stället för till midnattsmässan. Knight spelade även ett par Ellingtonstycken på piano, bland annat "Meditation".

George Avakian, välkänd producent av legendariska inspelningar med Ellington, Armstrong med flera, berättade om sitt projekt i mitten på 50-talet att spela in Louis Armstrong med Ellingtons orkester. Att något sådant aldrig kom till stånd vet vi men det var intressant att få del av Avakians visioner kring val av repertoar med mera för inspelningen. Hans tanke var att halva den planerade LP:n skulle innehålla nummer ur Armstrongs repertoar och den andra halvan nummer av Ellington/Strayhorn, däribland ett musikalt porträtt av Louis. Skivan kunde t.ex. inledas med "Swing that Music" och avslutas med "Stompy Jones". Bland nummer som Avakian därutöver kunde tänka sig fanns "Tight like that" och temat ur den andra satsen av "Reminiscing In Tempo". Han lät konferenspubliken höra ett avsnitt

Steven Lasker (övre bilden) och George Avakian (undre bilden) i talarstolen. Åke W. Edfeldt sammanfattar. Foto Göran Wallén

ur Armstrongs 1928-version av "Tight Like That" och uppmanade lyssnarna att tänka sig Ellingtons saxsektion i stället för den bakgrund som Don Redman arrangerat för Louis i originalet. Ännu ett nummer som Avakian hade i tankarna var "Hot and Bothered". Publiken bjöds på ett avsnitt ur den version av det numret där Bubber Mileys trumpet och Baby Cox' sång jagar varandra i ett chase-chorus. Avakians vision här var att Armstrong i en ny tolkning av stycket skulle omväxlande scat-sjunga och spela i motsvarande avsnitt. Ellington var emellertid inte entusiastisk över valet av det "Hot and Bothered", hans kommentar var att han kunde skriva något nytt och bättre. Av detta kom alltså intet. Att hela projektet stupade berodde på motstånd från Joe Glaser, Armstrongs manager.

Steven Lasker är känd bl.a. för sin förmåga att nosa upp sällan eller aldrig hörda inspelningar och alternativtagningar. Han levde upp till det ryktet vid sitt framträdande under konferensen. Deltagarna fick lyssna till en alternativtagning av "Tishomingo Blues" från den session 1928 som också var Johnny Hodges första med orkestern. Tagningen hade faktiskt varit utgiven i Canada, på kanadensiska Brunswick, men ingen tycks under alla år ha observerat att det handlade om en annan tagning än den vanliga. Så följde ett avsnitt ur en film från 1930, "the Lady refuses" där man upptäckt att Ellingtons orkester bakom dialogen exekverar "Three Little words" med en trumpetsolist. 75 % av konferensdeltagarna ansåg efter utlyst omröstning att Freddie Jenkins var trumpetsolist medan övriga 25 % röstade för Cootie Williams eller Arthur Whetsel. Lasker presenterade sedan för

publiken följande inspelningar: en testpressning av den eftertänksamma balladen "Clouds In My Heart" från 1932, alternativtagningar av "Black Butterfly" (1936), "Harmony In Harlem" (1937), "Dusk On the Desert" (1937), "You 'll Never Go To Heaven" (Under Johnny Hodges' namn 1937) samt "9.20 Special" (Capitoltranskription 1946). Lasker ansåg sig också ha funnit att Harry Carney spelade flöjt i den version av "I Can't Have That Man" som Ellingtonorkestern gjorde 1932, men lyckades inte helt övertyga deltagarna om detta när han spelade numret.

Ken Steiner, Seattle, som bl.a. producerat radioprogram om Ellington, berättade om sin forskning kring Ellingtons turnéprogram från mitten av 1939 till slutet av 1941, d.v.s. en period som i stort sett är den legendariska Blanton-Websterepoken. Steiner hade letat upp notiser och kommentarer om Ellington och hans musik i olika lokala pressorgan som skrev för den svarta befolkningen. Tidningar som *The Indianapolis Reporter*, *The Chicago Defender* och *The Kansas City Call*, kan ge intressanta ögonblicksbilder av musiker, repertoar och de förhållanden som rådde där orkestern framträdde. Man kunde t.ex. av en annons i *S:t Louis Argus* av den 20 oktober 1939 läsa att Ellington på Club 49 skulle lyssna till Fate Marables orkester vars basist var Jimmie Blanton. En dagskröniker undrar i ett senare nummer av samma tidning om inte Ellington rentav tänkte engagera Blanton. Någon månad senare (dec. -39) kunde man i *The Indianapolis Reporter* läsa en entusiastisk rapport från ett framträdande med Ellingtonorkestern där signaturen Ye Scribe särskilt framhävde Jimmie Blantons spel i nummer som Gershwins "Liza". Signaturen berättade också om ett efterföljande jam med bl.a. Blanton.

Som sista punkt på det egentliga konferensprogrammet ledde Lars Westin ett panelsamtal med **George Avakian** och **Patricia**

Alice och Anders Paulsson improviserar.
Foto Harley Bardh

Willard. Willard underströk hur medveten Ellington var om betydelsen av god PR. Så långt hans pressade schema tillät gjorde han sig tillgänglig för journalister och medier. Som regel lyckades han också etablera en kontakt som gav honom god publicitet. Ibland var han emellertid inte nöjd. Willard berättade hur störd Ellington blev över att i tidskriften *Down Beat* ständigt omnämnas med tillägg av sin ålder. Recensioner och artiklar om honom inleddes regelmässigt med Duke Ellington, 59, har..., Duke Ellington, 60, framträdde.. o.dyl. Han bad Patricia Willard att försöka få ett stopp på det där. "Det är inte det att jag skäms för min ålder men jag vill inte uppfattas som en relik och att folk säger, jösses fungerar han fortfarande?" Willard skrev ett vänligt brev till chefredaktören för *Down Beat*, artigt adresserat till Don de Michael, 36, undertecknade det med Patricia Willard, 37, (eller den då aktuella åldern). Påpekade samtidigt att till alla aktuella frågor notera att samtliga omnämnda personer noggrant åldersbestämdes. Den subtila vinken gick hem och Ellington slapp i fortsättningen "ålderstillaget".

Från sin tid som producent av Ellingtons inspelningar för Columbia berättade George Avakian bl.a. att Duke var tacksam för den frihet han fick att även spela in sina längre verk. Beträffande det berömda Newportalbumet från 1956 nämnde Avakian att Ellington var angelägen om att få en studio bokad kort efter Newportframträdandet för att i studion kunna lappa eventuella missar i det material som spelades in vid själva konserten. Avakian förmedlade sitt missnöje med hur detta skeende beskrivits av Phil Schaap, som producerade CD-utgåvan av Newportalbumet 1999.

Under konferensdagarna bjöds deltagarna på åtskillig levande kvalitetsmusik. Förutom Åke Johannsons pianospel i samband med det inledande "Get-together partyt" fick man varje efter-

middag under ett uppehåll i förrätningarna avnjuta pausmusik. För den svarade första dagen Per Larsson på piano och den andra dagen bjöds man på Bernt Rosengrens kvartett med Göran Lindberg, piano, Hans Backenroth, bas, och Rune Carlsson, trummor. Tredje dagens pausband var Hot Jazz Trio med Bent Persson, trumpet, Frans Sjöström bassax och Jacob Ullberger, gitarr och banjo. Till detta kom en njutbar konsert i Engelbrekt Kyrka den första konferensdagens kväll med Kirk Quintet (under ledning av Erik Dahlberg) och gruppen Freedom the Vision (med bl.a. Håkan Lewin, altsax) och Sofia Kyrkkör. En mindre rapport om Engelbrekt Kyrka i nästa nummer.

En speciell höjdpunkt var kvällskonserten på Nalen den andra dagen inför en fullsatt lokal. Många ögon lyste när Alice Babs dansade in på scenen med en medryckande version av "In a Mellow Tone" och fortsatte med bl.a. en av dessa fantastiska improvisationer där hon i tur och ordning "konverserar" med varje solist bland medmusikerna. Dessa var Nils Lindberg och hans Third Saxs Galore, som också gjorde ett mycket fint eget set. Som inledning till konserten hade publiken fått lyssna till storbandet Holiday in Harlem, som glädde med att tolka en rad mera sällan hörda Ellingtonnummer. I stället för "Sophisticated Lady", "In a Sentimental Mood", "Satin Doll" och dylika Ellingtonpeppren fick vi nummer som "Sherman Shuffle", "Someone" och en rad andra nummer från Blanton-Websterepoken i goda tolkningar. När konserten sedan avslutades med ett fint set av Arne Domnérus med Rune Gustafsson, Georg Riedel och "Jocke" Ekberg hade publiken anledning att vara nöjd.

En särskild tilldragelse under Nalenkonserten var att trombonisten Karin Hammar presenterades, som Årets Alice Babs Stipendiat för unga jazzmusiker. Stipendiet är nytt för i år och bakgrunden till stipendiet presenterades av Wera Körner, programdirektör vid Rikskonserten.

En bankett på Nalen med mer levande musik i form av Kustbandet avslutade en Ellingtonkonferens som får anses utomordentligt lyckad, ja enligt många röster som en av de bästa av de nitton avhållna. Till det bidrog inte minst Nalens ljudtekniker samt Jens Lindgren och Åke W. Edfeldt, som var konferencié resp. moderator.

Det återstår att se om, var och när nästa organisation vill ta emot "the Eddie Lambert Gavel" för en ny Ellington-konferens.

Under söndagen den 16 maj gavs en extra konsert utanför konferensen av Alice Babs och Nils Lindberg Third Saxs Galore inför återigen en fullsatt lokal. I stället för Harlem In Holiday spelade nu en grupp bestående av ledaren Jens Lindgren (tb), Patrick Artero, Frankrike (tp), Klas Lindquist (as-kl), Kjell Öhman (org-p), Jan Adefeldt (b), Bengt Stark (tr).

Titti och Ehrling Eliasson (g) framförde med Alice ett mycket uppskattat nummer i "Somebody Cares" och Alice framförde med Kjell Öhman på orgel "Warm Valley".

Återigen hyllades Alice Babs med stormande applåder och blommor av personer som kom från Malmö till Luleå.

En Alicebeundrare från Skåne lämnar över blommor, Jens Lindgren övervakar.
Foto Sven Eriksson

Rune Gustavsson (mitten), Georg Riedel (t.v.) och Arne Domnérus (t.h.) framförde en mycket lyckad konsert.
Foto Harley Bardh

Några kommentarer, brev och e-mail kring konferensen

Här är några kommentarer om vår Ellington konferens i maj 2004. I majnumret av Orkester Journalen före konferensen publicerades en artikel under rubriken "Fest kring Duke". Efter konferensen skrev Bo Scheman i juninumret av Orkester Journalen en artikel under rubriken "Kunnigt kring Duke". Kul, bra uppmärksamhet för DESS och konferensen. Radion uppmärksammade samtidigt konferensen efteråt med ett inslag på 25 minuter. En annan positiv sak är att andra Ellington organisationer nu på plats fick nya idéer och nytt intresse i att fortsätta med denna typ av konferenser. Detta för att Duke Ellington och hans musik lever vidare och diskuteras. Vi får inte glömma bort i vår tids informationsbrus och massmedias ointresse att informera om det vi tycker om, det är viktigt.

Tack från Jan Häggström, Stockholm

Hej Monica!

Varmt tack, vilket gäller alla berörda bakom konferensen i år, för perfekta arrangemang, innehållsrika inslag och möten med för mig nya personligheter. 94 upplevde jag "bara" konserten i konserthuset och inte själva konferensen vilket jag idag bittert ångrar. Tilläggs kan också att Gunilla och jag dessutom hade utomordentligt trevligt under banketten och malören med placering- en reddes ju ut snabbt och elegant.

Varma hälsningar till alla som bidragit!

Jan Häggström

Hej!

Först av allt: En ELOGE, till Er alla, för en väl genomförd konferens.

Jan-Olov Isaksson

Dear Göran

The days we spent in Stockholm, among the very experts of the music that we love, were really a most for me. Thank you for your friendly welcome and the very kind publicity to THE NEW DESOR.

All the best from Milan

Luciano Massagli, Italy

Dear Göran,

I am really pleased that the Conference went so well. As the first year without one slipped into the second and the third, I did begin to think that LA 2000 was the end. But your team in Stockholm jumped in, and it now looks as though something will happen in NYC in 2006. I gained the impression that they certainly want it to be so!

Alice was your *sine qua non*, as you said, and her Sunday concert (which regrettably I couldn't attend) meant you didn't need to think about a 'winding-down' activity for the day after. Her contribution was crucial and it took me straight back to Birch Hall in 1985, which is the year when I came into the family.

I thought the Conference Programme was very well balanced and the presentations of a consistently high standard. I was pleased that you continued the afternoon tea-time concerts which we had had in LA. I think that's good, an ideal time of day and an ideal audience for chamber music. I'll be interested to learn how problematic it was to set up those musical events, as compared with the evening concerts, which can be something of a headache. I am sure that the way forward is for groups to attempt to put on meetings, which are scaled to their ability and energy to organise, and not to try to outdo previous teams.

I've done a notice for *Blue Light* covering the Conference Programme (though not the music), which will appear in the forthcoming issue. Nalen was a wonderful conference room. And the sound engineers deserve a special mention. I'm no expert in such matters, but even I could appreciate that the sound fidelity was fantastic. Obviously the lack of a late evening venue to 'hang out' was a downside, but it certainly didn't bother me. There was always the opportunity for late-night conversation in the lobby of the KOM Hotel - a nice place to stay, I thought.

Roger Boyes, England

Ämne: Re: Essentially Ellington 2004

Yes indeed, Stockholm 2004 was a great success! Let us not forget that our Stockholm friends also provided us with a stunning conference in 1994.

As someone that has been involved with organizing international conferences in my business life (energy), I can appreciate the enormous commitment that is required. Congratulations to all.... "everyone look handsome."

All the best.... Bill Saxonis, USA

Hej DESS,

Tack för senast. Det var mycket trevligt att komma till Stockholm och speciellt att träffa alla kamraterna i Ellingtonsällskapet. Jag hoppas att de flesta förstår vilket enormt arbete ni utfört då ni ordnade denna konferens. Det blir ofta så att de verkliga eldsjälarna ställer upp helhjärtat (jag har en viss erfarenhet). Stockholmskonferensen tycker jag kännetecknas av en väldigt familjär stämning. Jag har tyvärr inga större jämförelser (Köpenhamn-92) men jag lyssnade av och pratade med en hel del av våra långväga gäster och de var stormförtjusta. Dessutom är ju Stockholm säkert en av världens vackraste huvudstäder. Nalen var ett lyckokast som jag tror verksamt bidrog till framgången. Jag har t.ex. aldrig upplevt ett bättre ljud avseende både den tekniska kvaliteten som den personal som skötte utrustningen. Strålande! Som mat och intresserad skåning så uppskattade jag mycket Nalens lunch som både bjöd på fantasi och välagad mat till ett mycket bra pris. Lokalerna utstrålar musikhistoria och det kändes ju helt naturligt att umgås i den mycket avspända miljön.

Jag hade tyvärr inga möjligheter att stanna till konferensens slut med det jag fick vara med om gjorde att jag var mer än nöjd.

Med dessa korta rader vill jag tacka hela styrelsen och övriga medarbetare för en mycket väl genomförd konferens.

Sven-Gunnar Schröder, Håssleholm

Från Michael Kilpatrick, England

Ämne: My Ellington transcriptions at the conference

Dear Göran,

Alena and I had a lovely time at the conference, and we would like to thank everybody involved. It was a great success. I hope we can come back to Stockholm another time for a bit more of a holiday.

I think the vast majority of the conference goers thought that "Holiday in Harlem" made an excellent performance. I know that Ellington isn't their usual repertoire, but I thought they sounded wonderful, and I'm very glad that you chose my transcriptions so that everyone could hear some of the lesser-known but excellent Ellington pieces that don't get played enough (like Blue Serge and Three Cent Stomp). I was absolutely thrilled.

regards,

Michael

Hej Key,

Tack för er välarrangerade konsert! Tyvärr så kunde jag inte höra mer än en halvtimme av konserten. Men jag är övertygad om att fortsättningen var lika bra som början.

Hoppas att allt praktiskt fixade sig - återstår något att reda upp så hör av dig.

Hälsningar

Stefan Therstam, Engelbrekt Kyrka

Hej Göran !

Vi är nu lyckligen återkomna till Franska Rivieran och Kerstin och jag vill än en gång tacka för en välarrangerad, intressant, innehållsrik och trevlig konferens som dessutom bjöd på synnerligen fin och hörvärd musik. Detta tack gäller naturligtvis även alla Dina medarbetare.

Hoppas vi ses någon gång inom en inte alltför avlägsen framtid. Hjärtliga hälsningar.

Bertil Swartling, Frankrike

Duke 2004,

Hej, ett hjärtligt tack för en fin konferens. På två undantag när lyckades jag hitta något värdefullt i alla föredrag och av konserterna vad det bara kyrkans akustik som kvaddade upplevelsen. Å andra sidan så var ju t.ex. Alice med Nils, Hot Jazz Trio och Kustbandet absoluta fullträffar.

När jag dessutom hade lyckan att få George Avakian som frukostgäst och kvällsgäst, gjorde det inte saken sämre, och vad han kunde - och -ville berätta om t.ex. Dave Brubeck!!

Det är sådant som gör konferenser goda, givande och underhållande!

Alla arrangemangen förlöpte helt smärtfritt, så för min egen personliga del och för de övriga medlemmarna i "Gamla Gubbar Jazz Club" - Tack ännu en gång!

Allt Gott, hälsa alla inblandade inte minst Bengt, som var en strålande värd vid bordet och under banketten!

*Åke Grandell, Grankulla, Finland
Finska Radion*

Dear DESS

The Conference was marvellous! I want you to know that I was very impressed by the terrific organization and overwhelmed by the beauty of the NALEN hall.

Thank you very much for everything you have done during the past two years to make this conference such a huge success! All the best to you

Sjef Hoefsmits, Belgium

Dear Sven,

Thank you very much. Both your systems worked fine. I have had myself a print of your listing. That works easier.

I hope to be able to send the cassettes back to Göran in a couple of days. I first have to get through all the normal and e-mail that arrived in the last few days.

What a terrific conference we had. Thank you again very much for all your invaluable help. It has saved me a lot of time and effort. It couldn't be any better because the sound system was unbelievable. Never heard anything better!

Please let me know if there is anything I can do for you to repay you for your great help.

The Benny Åslund letters are in safe in my files. Thanks! I will treasure these as everything else that came from Benny is treasured by me. He was my very best friend. He introduced me to the Ellington community, which made me encounter nice fellows as yourself.

All the best to you and both technicians of Nalen, Jonas Lagerkrans and Gundars Rullis
Sjef Hoefsmits, Belgium

Hallo Göran,

Congratulation again on a great Conference!

Ted Hudson

Washington D.C.

Tack DESS!

Jag gissar att ni är ganska trötta nu, men jag ville bara skriva och försäkra er om att den var en stor succé.

Precis som förra gången i Stockholm flöt allt perfekt från organisatorisk synpunkt, men viktigast - ni nådde verkligen målet - att sprida budskapet om Duke Ellingtons musik och att hålla den levande för framtiden.

Jag var med på allt - utom första kvällens konsert och söndagskonserten.

MYCKET intressanta föredrag - en bra blandning mellan det personliga och det "akademiska". Mängder av dessa presentationer förtjänar att publiceras för att folk skall kunna fortsätta efter de utpekade vägarna.

Jäkligt lycklig är jag över att jag kunde vara där!
hälsningar

Nils Gunnar Anderby, Stockholm

Från: Lars Westin, Stockholm

Till: anders.asplund

Ämne: Madly

Hej & tack för fin teknisk support vid Ellington-konferensen. Det flöt som smort, lät bra och såg bra ut, tycker

Lars Westin

Från: Ken Steiner, Seattle, U.S.A.

Ämne: Congratulations and Thank You

Dear Göran,

Congratulations on a wonderful and successful conference. Thanks for the opportunities to participate. The panel with Alice Babs and Nils Lindberg was an unexpected treat. Why was I so lucky to be chosen to moderate the panel?

I have a favour to ask: how may I get copies of the video recordings of my presentation and the panel discussion?

Meanwhile, I hope you get some rest and enjoy your success. You have done a great thing for Duke's wonderful music. Best wishes,

Ken Steiner

From: Ken Steiner

To: David Palmquist ; Duke-lym@concordia.ca

Sent: Saturday, May 29, 2004 12:00 PM

Subject: Re: Essentially Ellington 2004

David,

I think you merit some kind of Ellington travel award. Thanks for your description of Essentially Ellington. I have talked with some other friends (Garfield parents) who were there and they agree, this is a wonderful event. I find it interesting that baby boomers are learning about Ellington from their teenage kids.

I like your idea of timing an Ellington conference before or after EE. I hope we are not presuming too much of our friends at T.D.E.S. in New York, but here's hoping they can "pull it off" as Morris Hodara said.

Thanks again to the Duke Ellington Society of Sweden for reinvigorating the International conferences, and for the magnificent job they did. Now we all know why Duke liked Sweden so much.

Ken

Dear Göran, New York,, U.S.A.

Please accept my heartfelt thanks for enabling me to enjoy the great pleasure I experienced at the Ellington Conference. I can't remember a better-organized and richly rewarding Conference.

I will not try to remember everyone I met there on your staff - you will undoubtedly be meeting with them in the course of "Wrappin' It Up" (as Fletcher Henderson would have put it), so please convey my thanks and congratulations to them also. Please convey also to the musicians as you encounter them my highest gratitude and thanks. This trip was also a reminder that whenever I am asked who I believe to be the greatest vocalists in the history of jazz, that I must instantly respond, "Ella Fitzgerald, Billie Holiday - and never forget Alice Babs!!!!"

And it was a special treat to see once again my oldest friend in Sweden, Rolf Dahlgren.

The Ellington Brotherhood has become the greatest unifying force among us "Lucky So-and-So's!"

George Avakian

Från: Claire P. Gordon, California, U.S.A.

Till: Göran Wallén

Ämne: Ellington Conference

I just returned home and am still glowing over the wonderful conference you put on.

Thank you again for all the hard work and for starting the ball rolling again. Maybe New York next year? Hope to see you then.

Claire

Från Hartley LaCorbiniere, MA, U.S.A.

Ämne: Information from Stockholm

Dear Goran, it was the greatest! And Sweden is a superb city, we enjoyed our stay and planning to return. The conference was done very well, Alice was just out of this world and all your people deserves a BIG hand!

Madly, Hartley

Hello Everybody,

SERENADE FOR SWEDEN

Having returned from Stockholm I find I have renewed enthusiasm for these once annual events (I've been fortunate in attending the four Conferences immediately prior to Stockholm, from 1997-2000).

The organisation of DESS members in putting on the event was exemplary, and the venue of Nalen music hall was nigh-on perfect.

The presentations and the music were of high quality, with the undoubted highlight being the presence of Alice Babs both as an attendee during the day, and performing in two concerts during the four days.

Thank you to all involved.

Antony Pepper, England

**In the next number of the Bulletin
Arthur Zimmerman, New York will give
his report of the Ellington '04 Conference
in Stockholm.**

JOHN R.T. DAVIES, ljudtekniker, musikrestaurator, musiker, har avlidit

Åren kring 1960, i en tid då topplistor och lanseringar började styra musiksmaken hittade jag lyckligtvis min egen idol, en antihjälte så fjärran från Bildjournalens käcka svärmorsdrömmar man kunde tänka sig. Det var en kufisk engelsman som vigde sitt liv åt att på olika sätt sprida sin älsklingsmusik, 78-varvsepokens jazz.

Han hette John R.T. Davies, jag hade väl sett hans namn några gånger i baksidestexten på skivkonvolut innan en god vän till mig plötsligt berättade att "John R.T.", som han kallades av vännerna, skulle komma till Stockholm för att spela med den osannolika jazz- och showorkestern The Temperance Seven våren 1964. "Jag har fått förhinder", sa min kompis. "Kan inte Du gå ner på Centralen och möta honom?" Det var början på en fyra decennier lång bekantskap, och en sådan där relation som har balanserat mellan idoldyrkan och kompissskap. John R.T. avled förra veckan.

Som musiker imponerade han genom att behärska alla möjliga jazzinstrument (samt några omöjliga såsom corneopan och hot fountain pen). Han tillhörde i slutet av 40-talet de jazzfundamentalister som gick till storm mot kommersialismen och dekadensen med King Olivers, Jelly Roll Mortons och Louis Armstrongs musik som tillhugge. Så småningom lugnade han ner sig och formade sin högst personliga och svängiga spelstil.

Det är dock mest som ljudrestaurator han fått världsrykte: "Remastering John R.T. Davies" har blivit ett kvalitetsbegrepp, och John berättade stolt en gång att han hade hört talas om att det fanns skivkoppare som först kollade efter hans namn på skivomslagen innan de köpte skivan.

"Jag älskar jazzmusik och jag vill förmedla den till människor genom att spela själv eller genom att lyfta fram de gamla mästarnas musik ur skivspåren", berättade han. "Och jag önskar att alla kunde få lika mycket glädje av den här musiken som jag själv har fått. Det är mitt mål, och det har verkligen varit en otrolig glädje. När den här musiken är som bäst är det ett tillstånd då alla talar sitt speciella språk och bidrar till konversationen – utan språkbarriärer.

John R.T. Davies var ett original av den där engelska sorten, med egen uppfattning om det mesta, och konservativ i den bemärkelsen att han tidigt bestämde sig för hur han ville ha saker och ting och sedan höll han fast vid det och drev sina teser. Kalla honom gärna envis, men han visste vad han gjorde, och att det han gjorde var av hög kvalitet. Och man visste var man hade honom och man respekterade honom.

Hela sitt liv arbetade han med sin hemmastudio som bas. Den var inrymd i ett gammalt stall på den vackra ombyggda bondgården i Burnham. Dagligen omgiven av 20 000 skivor, de flesta original, levde och verkade han. Apparaturen för ljudrestaurering var i stort sett densamma genom decennierna och försäljare av digitala ljudrestaureringsprogram fick sig en lektion av John R.T. om ens de vågade söka upp honom. Inte så att han var motståndare till modern teknik, men, det var inte hans arbetsätt. "Jag kan inte alltid redogöra i detalj för hur jag gör när jag arbetar", sa han. "Det är som att fråga en tusenfoting i vilken ordning han flyttar benen. Börjar man tänka efter börjar man snubbla."

John berömde t.ex. kollegan Robert Parkers utgåvor av gamla 78-varvsklassiker i stereo. Han sa "de är ju mycket mer hörvärda för en ung generation, som störs av skivrasp och rumble på gamla inspelningar". "Genom Parkers överföringar tror jag att man kan få unga människor att intressera sig för originalinspelningar så småningom. Han har sitt sätt att jobba, jag har mitt."

När jag hälsade på honom första gången för ett trettital år sedan satt han vid sin Telefonken-bandspelare och redigerade en gammal 78:a. Hans arbetsätt imponerade på mig. Det gick i allmänhet till så att han spelade in skivan på rullband, högsta hastigheten. För att få bort knäppar och knaster drog han för hand bandet över ett separat tonhuvud och gjorde en liten markering

med spritpenna på bandet där det oönskade ljudet fanns. Sedan lyfte han ur bandet och skrapade för hand bort det ljud han inte ville ha kvar. På detta sätt arbetade han sig igenom hela inspelningen. Ett tidskrävande arbete, men ingen lyckades lika bra att återställa originalljudet från gamla skivor som John R.T., det vittnar hans goda rykte om. Han hade också en uppsättning skivspelare, grammfonor, pickuper och nålar av olika sligning som i kombination med fantasi, erfarenhet, gott omdöme, envishet, och ett enastående tålmod gjorde att han kunde få ut maximalt välljud ur de gamla artefakterna.

På frågan vad han hade för filosofi när det gällde ljudåtergivning svarade han att det inte var så mycket filosofi som ett antal trossatser. Vilket innebär att den historia som en gång skapats ska inte förvanskas; man ska inte lägga till eller ta bort något från originalet. "Man ska göra originalet så stort och robust som det en gång var", som han uttryckte det. "Om man reducerar en inspelning genom att ta bort oönskade ljud så att det resulterar i att musiken urvattnas så är det helt fel. Det är också fel att lägga till eko eller artificiell rumsklang för att få det att låta modernt. Man vet aldrig vad det kan komma för restaureringstekniker i framtiden och då vill jag att mina överföringar ska kunna fungera som 'original' att utgå ifrån. Tafsa så lite som möjligt. Har man tagit bort något så kan det aldrig läggas till igen."

Så talade branschens mest respekterade jazzinspelningsförmedlare som i sin gärning upfunnit massor med arbetsverktyg och metoder för restaurering. Det hände att han fick i uppdrag att restaurera en skiva som gått i bitar, ja till och med kunde det fattas bitar. I en vecka arbetade han med en Brad Gowans-78:a ("The Sphinx") som var i det skicket och som senare gavs ut på en Merrit-LP. Ibland tyckte han att hans arbete hade stora likheter med restaureringen av antika vaser på British Museum.

Han hade massor av idéer och åsikter och förfäktade dem ofta. Han var engagerad i ett ämne där många har rätt att tycka. Han fick en gång frågan vad han tyckte om konkurrenterna i branschen; det fanns några som han godkände, men tyckte att de flesta gjorde mer skada än nytta. Det fanns alltför många återutgivningar där ljudet var alltför manipulerat, och att man i sin iver att få bort skivbruset också berövat lyssnarna mycket av det välljud som också fanns i spåren.

Han nämnde faktiskt med entusiasm en kollega, som också var en lärjunge till honom: "Han heter Tom Kendall", sa han. Jag hade tänkt mig att vi skulle jobba tillsammans han och jag, men den jakeln satte igång att jobba på egen hand. Inte nog med det, han är bättre än jag!! Och det gläder mig!" sa han och skrattade högt.

Man skulle kunna tro att en man som viger sitt liv åt att sitta i en hemmastudio och restaurera gamla skivor var insnöad och osocial, men John R.T. var utomordentligt allmänbildad, humoristisk och underhållande. Vissa lyckas med mer än andra.

I den intervju jag gjorde med honom för Orkesterjournalen i början av 90-talet citerar vi vad som väl fångar en av branschens många trägna arbetare i vingården: "Jag lever genom jazzen, jag diskuterar ständigt jazz, jag drömmer om jazz, jag spelar jazz och jag skriver ibland om jazz. Jag älskar jazz och skulle önska att alla älskade jazz, för om alla älskade jazz skulle det inte finnas några krig. Jazz är en extremt okrigisk sysselsättning".

När vi satt i den röriga hemmastudion omgivna av de 20 000 plattorna, tjuvtals med musikinstrument, in- och avspelningsapparatur böcker och allehanda prylar frågade jag John R.T. om han hade någon favoritinspelning. "Jag tror inte att jag har någon absolut favorit, men det finns inspelningar som jag lyssnar på hellre än andra", sa han. "En är Fats Waller's 'Minor Drag', en märklig session. Tänk dig att en grupp ungdomar kommer till studion, de är försenade och har ingen aning om vad de ska göra, men gör det i alla fall. Och resultatet är näst intill mirakulöst!"

John R.T. Davies blev 77 år.

Jens Lindgren

In Memoriam

RICK HENDERSON

Richard "Rick" Andrew Henderson died at his home on 21 May at his home in his native Washington, DC. He was 76 years old. He was born April 28, 1928.

He played alto saxophone and contributed arrangements and original compositions during his stint with the Ellington orchestra in Mars 1953 - July 1955. Clark Terry recommended Rick for Duke and he said "For the first time in the sax section in the Duke's career, he had a sax player who played more modern, had a hipper blend of playing, more associated with bebop". Later, for years he led the house band and served as arranger for visiting groups at the Howard Theatre until 1964 and he spent many decades as a composer and arranger.

For an obituary, see the *Washington Post* for Wednesday, May 26. *Ted Hudson, Washington D.C.*

JOHN R.T. DAVIS

Most collectors who knew John's name knew him based only on his reputation of the reissue recordings that he mastered. Those, such as myself, who knew him personally, knew a much more complex individual. He was very approachable and was not just willing to share his knowledge in various matters, but felt it important that he pass on the methods and techniques that he used and invented. I am fortunate to be a beneficiary of his tutelage. In addition to old records, he had a collection of old typewriters. Anyone who has had the opportunity to spend some time with him can attest to his keen sense of humor. He and his wife, Sue, have been gracious hosts to me during my visits and we will all miss him very much.

Arthur Zimmerman

The AESTHETICS OF DUKE ELLINGTON'S SUITES: THE CASE OF TOGO BRAVA. Part 5.

BY STEFANO ZENNI

The "Limbo Jazz" (1962) chord changes, with a new theme added, were renamed "Tego". We find it listed for the first project of *The Afro-Eurasian Eclipse* and then later inserted in the seven movements version of the *Togo Brava Suite*. Soon eliminated from the latter, the piece continued to be performed independently.

Table 3. Relationships between The Afro-Eurasian Eclipse and Togo Brava Suite

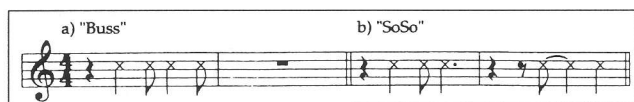
Single before (1971)*	The Afro-Eurasian Eclipse (played 1970) (Ellington 1973, 522)	The Afro-Eurasian Eclipse (cop.1971) (rec. July 8, 1971,	Togo Brava Suite in seven mvmts (rec. Oct. 22, 1971, iss. 2001)	Togo Brava Suite in four mvmts iss. 1975	The Afro-Eurasian Eclipse (rec. 1971, iss. 1972, cop. 1973)	Single after 1971
Limbo Jazz		Tego YoYo	Tego Tugo + YoYo Too Kee	Soul Soothing Beach Naturellement (Tugo + YoYo Amour, Amour (GoSo + Too Kee) Right on Togo		Tego
		Buss SoSo	Buss SoSo			SoSo (wrongly a.k.a. Woods)
Afrique	Teak Forest				Afrique	
Acac		Dash Acac				Acac
Tell Me It's	True	True Nbdy			True	
	Gong				Gong	
	Chinoiserie	Djib Sche			Didjeridoo Chinoiserie	
Acht O'Clock Rock					Acht O'Clock Rock	Acht O'Clock Rock
Hard Tang	Hard Way Django Django Big Luv			Tang	Hard Way	

Abbreviations: cop. = copyright; iss. = issued; rec. = recorded, mvmts. = movements.

*Dates from Luciano Massagli and Giovanni M. Volonté (1999). Note: Duke Ellington usually gave titles of four letters to his works and sometimes changes them during the years. The rows of this table show how titles changed according to their insertion in different suites.

Although the *Togo Brava Suite* does not include any thematic developments between the different movements, in the version in seven parts, "Buss", "Right on Togo" and "SoSo" are connected by the use of a rhythmic figure upon which both pieces' themes are built (see Ex. 3).

Example 3. Common rhythmic figures used in two movements of Togo Brava Suite.

When one analyses the manuscripts, it becomes clear that "Tugo/YoYo" has a double title because it consists of two pieces linked together: "Tugo" is the first part of the piece, including the tenor sax solo (originally devised for Paul Gonsalves and only later entrusted to Harold Ashby), while "YoYo" is the orchestral finale. In the manuscript, both these pieces carry the unifying title "Naturellement".

"Amour, Amour" has a more complex background. The first version is based on the manuscript of "Too Kee", except for the introduction, which is not notated (see Fig. 1). Nevertheless, when it was played later, it included a first part played by a trio (piano, bass, and drums) that is not found in the "Too Kee" manuscript but that corresponds to a manuscript entitled "GoSo"

(see Fig. 2). Note that "GoSo" has indications for orchestration. For example, the melody is supposed to be played by two trumpets and two tenor saxes. For some reason, Ellington never recorded this orchestration, going no further than playing the piece in a trio. This is not the place for a comparative analysis, but listening to the piano version and looking at the outline for the orchestration, there are signs of the essential aspects of Ellington's compositional process.

Even more revealing is an analysis of the manuscript of "Too Kee". Here Ellington has evidently jotted down a series of ideas and then organized them in a particular order, indicated by the letters A, B, C, and D (the letter E also appears, but is not reproduced here because it is on the second page). "Amour, Amour" therefore originally consisted only of "Too Kee", and this was the first idea recorded in 1971. It was only in subsequent recordings that it was preceded by "GoSo", not in the completely orchestrated version but as a trio, contrasting with the more vigorous central part.

"Afrique" had already been recorded on July 9, 1970, in a private session in Cologne and was occasionally performed in concert. We find it listed as "Teak Forest" in the uncompleted project for *The Afro-Eurasian Eclipse* of 1971. Ellington tried to place it at the end of the *Togo Brava Suite* in seven movements, renaming it "ToTo"; but it was soon eliminated and reinserted in the definitive version of *The Afro-Eurasian Eclipse*. In all of these passages, the composition was subjected to substantial musical transformation, with the final version recorded on disc being radically different from the one deposited for copyright with the title of "ToTo".

Finally, a comment about the titles. Although both "Limbo Jazz" and "Afrique" had already been recorded and performed with their original titles, Ellington gave them new four-letter titles for the new recording. In this case, the code titles do not stand for new pieces waiting for a definitive title, but old pieces recast in a new context.

